

Dosar nr. 4027/118/2014

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA I CIVILĂ

ÎN C H E I E R E

Ședința publică din data de 04 Noiembrie 2015

*Complet specializat pentru cauze privind
conflictele de muncă și asigurări sociale*

PREȘEDINTE – (...)

Judecător – (...)

Grefier – (...)

Pe rol pronunțarea asupra apelului civil formulat de apelantele pârâte (...) cu sediul în (...) și (...), cu același sediu – împotriva sentinței civile nr. 2426 din 9.10.2014, pronunțată de Tribunalul Constanța-Secția I civilă, în dosarul civil nr. 4027/118/2014, în contradictoriu cu intimatul reclamant (...), domiciliat în (...), având ca obiect – drepturi bănești.

Dezbaterile asupra admisibilității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție au avut loc în ședința publică din data de 3 noiembrie 2015 și au fost consemnate în încheierea de ședință din aceea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Completul de judecată având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 4 noiembrie 2015, dată la care a pronunțat următoarea încheiere.

C U R T E A

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării unei chestiuni de drept în legătură cu interpretarea art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, constată următoarele:

1. Obiectul cererii de chemare în judecată:

Reclamantul (...) a solicitat obligarea pârâtelor (...) și (...) calcularea și plata diferențelor salariale cuvenite prin aplicarea Legii nr. 284/2010 și a OUG nr. 19/2012 pentru perioada 18.05.2012 – 1.04.2013, precum și a dobânzii legale aferente până la plata efectivă a sumelor cuvenite.

2. Situația de fapt.

Reclamantul este salariat al pârâtei (...).

Potrivit art. 1 alin. 1 și 2 din HG nr. 1133/2002, pârâta (...) este „autoritatea centrală de specialitate în domeniul siguranței navigației și al securității navelor, în

subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii”, respectiv „instituție publică cu personalitate juridică, finanțată integral din venituri proprii”.

La nivelul acestei părâte a fost încheiat contractul colectiv de muncă înregistrat sub nr. 1/3.01.2012, cu termen de valabilitate până la 31.12.2012, care a conținut și dispoziții referitoare la stabilirea drepturilor salariale.

În cursul acestui termen a intrat în vigoare, la 18.05.2012, OUG nr. 19/2012, al cărei art. 2 alin. 2 a prevăzut că, „pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea primului-ministru și cele aflate sub controlul Parlamentului, ale cărui contracte colective de muncă își încetează valabilitatea după data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, salariile se stabilesc potrivit anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare”.

Salariul reclamantului a rămas cel stabilit în baza contractului colectiv de muncă și după data de 18.05.2012.

Cuantumul salariului acestuia ar fi fost mai mare dacă ar fi fost stabilit potrivit anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010.

La 13.12.2012 a intrat în vigoare OUG nr. 84/2012, al cărei art. 4 a prevăzut că, „pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea prim-ministrului și cele aflate sub controlul Parlamentului, ale cărui contracte colective de muncă își încetează valabilitatea după data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, salariile se stabilesc potrivit anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, utilizându-se coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în această anexă și valoarea de referință prevăzută la art. 10 alin. (4) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare.”

Salariul reclamantului a rămas cel stabilit în baza contractului colectiv de muncă și după data de 13.12.2012.

Potrivit actului adițional înregistrat sub nr. 25938/20.12.2012, contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul părâtei a fost prelungit cu 12 luni, până la 31.12.2013.

Începând de la 1.04.2013, salariul reclamantului a fost stabilit potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, astfel cum rezultă din decizia părâtei nr. 386/1.04.2013, în care se invocă și aplicarea art. 4 din OUG nr. 84/2012.

3. Susținerile părților asupra chestiunii de drept și punctele de vedere ale acestora în legătură cu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reclamantul susține în esență că salariul său ar fi trebuit să fie stabilit potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 încă de la 18.05.2012, când a intrat în vigoare OUG nr. 19/2012.

Acesta a solicitat sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitor la aplicarea art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, susținând admisibilitatea sesizării.

Prin apelul său împotriva sentinței civile nr. 2426/9.10.2014 a Tribunalului Constanța prin care acțiunea a fost admisă, pârâta susține că în mod greșit prima instanță a reținut că existența unui contract colectiv de muncă valabil constituie îndeplinirea celei de-a doua condiții impusă de art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012. Pe de altă parte, pârâta admite că reclamantului i-a fost aplicabil art. 4 din OUG nr. 84/2012 și susține că stabilirea salariului potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 s-a făcut abia de la 1.04.2013 datorită lipsei, anterior acestei date, a unui buget aprobat pentru anul 2013.

Aceasta s-a opus sesizării instanței supreme, argumentând că problema de drept discutată nu este nouă și invocând în acest sens cele trei hotărâri judecătorești descrise mai jos la punctul 7.

Potrivit art. 22 alin. 1 C. proc. civ., „judecătorul soluționează litigiul conform regulilor de drept care îi sunt aplicabile”. Aceasta presupune inclusiv ca, dincolo de apărările formulate de părți cu privire la modul de interpretare a legii, instanța să dea acesteia interpretarea corectă.

4. Prevederea legală de a cărei interpretare depinde soluționarea în fond a cauzei.

În contextul procesual mai sus arătat, esențial pentru soluționarea în fond a cauzei este modul de interpretare a art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 privind aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale, intrată în vigoare la 18.05.2012, care prevede următoarele:

„Pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea primului-ministru și cele aflate sub controlul Parlamentului, ale cărui contracte colective de muncă își încetează valabilitatea după data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, salariile se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare.”

Întrucât reclamantul face parte din categoria personalului avut în vedere prin ipoteza acestei norme (fiind salariat al unei instituții publice finanțată integral din venituri proprii aflată în subordinea unui minister, la nivelul căreia exista un contract colectiv de muncă aflat în derulare la momentul intrării în vigoare a actului normativ), iar salariul de care a beneficiat în baza contractului colectiv de muncă este mai mic decât cel stabilit potrivit Anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010, este esențial de stabilit momentul de la care dispoziția normei este aplicabilă, fiind în discuție perioada dintre data intrării în vigoare a actului normativ și data la care pârâta s-a conformat acestei dispoziții, stabilind salariul reclamantului potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010.

Se constată aşadar că soluţionarea în fond a cauzei în ultimă instanţă depinde de modul de interpretare a prevederii legale mai sus citate sub aspectul momentului de la care, pentru personalul avut în vedere prin ipoteza normei, salariile se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010.

5. Expunerea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită.

Rezultă din considerentele mai sus expuse că există următoarea chestiune de drept de a cărei dezlegare depinde soluţionarea în fond a cauzei în ultimă instanţă:

„Modul de interpretare a art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, respectiv care este momentul de la care salariile personalului din autorităţile şi instituţiile publice finanţate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor şi a celorlalte organe de specialitate ale administraţiei publice centrale şi locale, precum şi din cele aflate în coordonarea primului-ministru şi cele aflate sub controlul Parlamentului, se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010:

- de la data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 (18.05.2012) sau
- de la data expirării perioadei de valabilitate prevăzută în contractul colectiv de muncă aflat în derulare la momentul intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 sau
- de la data expirării perioadei de valabilitate a contractului colectiv de muncă prelungit printr-un act adiţional încheiat după data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012.”

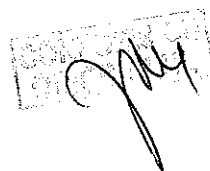
6. Argumentarea caracterului dificil al chestiunii de drept. Punctul de vedere al curţii.

În sprijinul soluţiei că art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 se aplică în sensul stabilirii salariilor potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, pentru personalul vizat prin ipoteza normei, începând de la data intrării în vigoare a actului normativ, se poate reţine că prevederea legală examinată nu prevede expres un termen suspensiv, în sensul de a se aplica de la o dată ulterioară.

Pe de altă parte, în sprijinul soluţiei că art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 se aplică în sensul stabilirii salariilor potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, pentru personalul vizat prin ipoteza normei, începând de la data expirării contractului colectiv de muncă aflat în derulare la data intrării în vigoare a actului normativ, se poate reţine că un asemenea termen suspensiv este conţinut implicit prin referirea la existenţa unui contract colectiv de muncă aflat în vigoare.

Expunerea situaţiei de fapt prezintă importanţă din punctul de vedere al justificării relevanţei în cauză a prevederii legale discutate, însă trebuie admis că modul de interpretare a acesteia vizează toate situaţiile reglementate de lege.

Sub acest aspect, au existat situaţii în care, pentru personalul avut în vedere prin ipoteza normativă a art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, cuantumul salariului stabilit potrivit contractului colectiv de muncă a fost mai mare decât cel stabilit potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 184/2010, după cum au existat şi situaţii inverse, cum s-a întâmplat în cazul de faţă.

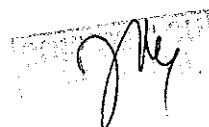
În acest context, nu este ușor de respins ideea că modul de aplicare a legii este același, indiferent dacă aceasta duce la majorarea sau la reducerea salariilor stabilite prin contracte colective de muncă aflate în curs de derulare la data intrării în vigoare a actului normativ.

Totuși, câtă vreme OUG nr. 19/2012 a vizat „aprobarea unor măsuri pentru recuperarea reducerilor salariale”, este greu de identificat intenția legiuitorului de a reduce, la momentul respectiv, salariile în cazurile în care aplicarea Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 ar fi presupus acest lucru. Este în egală măsură greu de identificat și intenția legiuitorului de a majora salariile peste nivelul din luna iunie 2010, în cazurile în care aplicarea Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 ar fi presupus acest lucru, câtă vreme prin expunerea de motive s-a afirmat „preocuparea Guvernului de asigurare a unei majorări prudente a salariilor personalului din sectorul bugetar, astfel încât să se asigure revenirea la nivelul salariilor în plată în luna iunie 2010”. Or această finalitate nu presupune în sine și majorarea salariilor dincolo de nivelul respectiv.

Pentru ipoteza în care s-ar considera corectă interpretarea potrivit căreia salariile se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010 începând de la data încetării contractului colectiv de muncă aflat în derulare la data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012, se ridică suplimentar problema rezultată din faptul prelungirii acestui contract printr-un act adițional încheiat după data intrării în vigoare a acestui act normativ, ceea ce conturează forma finală a celei de-a doua și a celei de-a treia variante de răspuns, menționate mai sus la punctul 5.

În sprijinul soluției că art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 se aplică în sensul stabilirii salariilor potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, pentru personalul vizat prin ipoteza normei, începând de la data expirării perioadei de valabilitate prevăzută în contractul colectiv de muncă aflat în derulare la momentul intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012, se poate reține că părțile nu pot înlătura prin voința lor aplicarea unei legi de salarizare, legiuitorul urmărind să confere aplicabilitate doar contractelor deja încheiate la data intrării în vigoare a actului normativ, înțelese în forma avută în acel moment. În acest caz, prin prelungirea contractelor colective de muncă, sub aspect salarial, s-ar contraveni art. 138 alin. 1 din Legea nr. 62/2011, potrivit căreia „prin contractele/acordurile colective de muncă încheiate în sectorul bugetar nu pot fi negociate sau incluse clauze referitoare la drepturi în bani sau în natură, altele decât cele prevăzute de legislația în vigoare pentru categoria respectivă de personal”, sancțiunea nerespectării acestei norme fiind nulitatea, potrivit alin. 4 al aceluiași articol.

În sprijinul soluției că art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 se aplică în sensul stabilirii salariilor potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010, pentru personalul vizat prin ipoteza normei, începând de la data expirării perioadei de valabilitate a contractului colectiv de muncă prelungit printr-un act adițional încheiat după data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012, se poate reține că prelungirea termenului de valabilitate a unui contract constituie o modalitate legală de modificare a acestuia, pe care legiuitorul a avut-o în vedere la momentul edictării normei discutate și pe care nu

a dorit să o înlăture în acest caz de la aplicare, astfel încât contractul rămâne în vigoare până la expirarea noului termen convenit.

Rezultă din considerentele de mai sus că problema de drept aflată în discuție este una dificilă, rezolvarea acesteia nedecurgând cu evidență din conținutul normei.

În ceea ce privește punctul de vedere al curții, se reține că fiecare dintre cele trei variante de răspuns este susținută de argumente juridice, așa cum a fost arătat. Caracterul dificil al chestiunii de drept esențiale pentru soluționarea cauzei confirmă de altfel admisibilitatea sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile.

7. Noutatea chestiunii de drept și situația practicii judiciare.

Cu privire la chestiunea de drept discutată, curtea a identificat trei soluții jurisprudențiale, corespunzând fiecare unei variante diferite de răspuns.

Prin decizia civilă nr. 109/22.01.2014 a Curții de Apel Craiova, secția I civilă, s-a reținut că „de la data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 salariile personalului menționat la art. 2 alin. 2 se stabileau potrivit Anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010”, astfel că a fost respins ca nefondat apelul instituției pârâte împotriva sentinței prin care aceasta a fost obligată la plata diferenței dintre drepturile salariale acordate și cele cuvenite prin aplicarea Legii nr. 284/2010 și OUG nr. 19/2012 pentru perioada 18.05.2012 – 1.04.2013, precum și a dobânzii legale aferente.

Prin decizia civilă nr. 455/A/1.09.2014 a Curții de Apel Galați, secția conflicte de muncă și asigurări sociale, s-a respins ca nefondat apelul salariatului reclamant împotriva sentinței civile nr. 2152/13.11.2013 a Tribunalului Galați, privind o cerere având ca obiect diferențe salariale aferente perioadei 16.12.2011 – 31.10.2012. Deși nu rezultă în mod expres o analiză a momentului de la care se aplică art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, s-a validat calcularea salariului potrivit contractului colectiv de muncă și după data de 18.05.2012, când acest act normativ a intrat în vigoare.

Prin decizia civilă nr. 381/CM/1.07.2015 a Curții de Apel Constanța, secția I civilă, a fost schimbată în parte sentința civilă nr. 2578/23.10.2014 a Tribunalului Tulcea, în sensul obligării instituției pârâte la plata diferențelor salariale pentru perioada 1.01.2013 – 31.03.2013 și al respingerii ca nefondate a pretențiilor pentru perioada 18.05.2012 – 31.12.2012, reținând art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012 impune condiția încetării contractului individual de muncă, ceea ce în anul 2012 nu s-a întâmplat, astfel că pe toată durata acestui an a fost aplicabil respectivul contract. Pe de altă parte, în contextul prelungirii contractului colectiv de muncă pe încă 12 luni, s-a reținut că legiuitorul avut în vedere durata inițial stabilită de aplicare a acestuia, astfel că, după expirarea termenului pentru care contractul a fost încheiat, temeiul salarizării a rămas legea specială al cărei scop este tocmai realizarea unui sistem unitar de salarizare.

În cuprinsul cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție formulată de intimatul reclamant se face referire și la decizia civilă nr. 334/16.05.2014 a Curții de Apel Galați, secția conflicte de muncă și asigurări sociale, însă curtea apreciază că aceasta nu are relevanță din perspectiva problemei de drept discutate câtă vreme respingerea apelului salariatului are la bază o constatare de fapt, respectiv că în anul

2010 a încetat contractul colectiv de muncă cu privire la drepturile salariale, precum și constatarea că prin acel contract nu puteau fi stabilite drepturi salariale. Or în speța de față situația de fapt, expusă mai sus la punctul 2, este alta, respectiv că a existat un contract colectiv de muncă încheiat în anul 2012 și prelungit pentru anul 2013, prin care s-au stabilit drepturi salariale. Față de lipsa de relevanță a acestei decizii în privința chestiunii de drept ridicate în fața curții de apel, ea nu va fi avută în vedere în argumentarea noutății acesteia.

Cele trei soluții jurisprudențiale expuse anterior nu reflectă o practică judiciară consacrată, ci dimpotrivă reprezintă soluții izolate ale instanțelor care, prin caracterul lor neunitar, dovedesc întrunirea premisei tipice a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, anume existența unei situații în care este iminentă apariția unei jurisprudențe neunitare, pentru a cărei prevenire a fost reglementată procedura prevăzută de art. 519-521 C. proc. civ.

Condiția de admisibilitate privind noutatea problemei de drept nu a fost interpretată de către instanța supremă în mod absolut, în sensul că aceasta trebuie să fi apărut pentru prima dată, ci în sensul afirmării unei linii de demarcație față de procedura recursului în interesul legii, astfel încât sesizarea în vederea dezlegării unei chestiuni de drept nu este admisibilă atunci când există o jurisprudență consacrată a instanțelor, fie că este unitară, fie că este neunitară, în ultimul caz neputând fi utilizată decât procedura recursului în interesul legii.

Cum însă procedura recursului în interesul legii nu poate fi utilizată decât în cazul unei jurisprudențe neunitare consacrate, neputând fi luate în calcul soluții izolate, existența acestor soluții izolate nu înlătură nici caracterul de noutate al chestiunii de drept incidente, ci dimpotrivă dovedește, în condițiile neaplicabilității procedurii recursului în interesul legii în lipsa unei jurisprudențe consacrate, că activarea mecanismului complementar de unificare a practicii judiciare prevăzut de art. 519-521 este justificată.

Acest mod de interpretare a cerinței noutății corespunde practicii Înaltei Curți de Casație și Justiție, care de exemplu a constatat admisibilitatea unei sesizări în vederea dezlegării unei chestiuni de drept în condițiile în care în încheierea de sesizare s-a făcut referire la hotărâri judecătorești, majoritatea definitive, pronunțate în 12 dosare ale mai multor instanțe, între care și instanța care a formulat sesizarea, prin care s-au soluționat cauze în care aceeași chestiune de drept era incidentă (dosarul nr. 16/1/2014/HP/C, soluționat prin decizia nr. 7/27.04.2015).

Pe baza acestor considerente se reține așadar că existența unor soluții jurisprudențiale izolate nu înlătură caracterul de noutate al chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită Înaltei Curții de Casație și Justiție, ci dimpotrivă subliniază necesitatea pronunțării unei hotărâri prealabile, în vederea prevenirii unei jurisprudențe neunitare consacrate.

Pe de altă parte, nu s-au identificat cauze în care Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat printr-o altă hotărâre asupra acestei chestiuni de drept, care nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

Constatând întrunite cerințele legale ale art. 519 C. proc. civ., curtea va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept menționate pe larg mai sus la punctul 5, iar în baza art. 520 alin. 2 C. proc. civ. va suspenda judecata până la pronunțarea hotărârii prealabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D I S P U N E :**

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Modul de interpretare a art. 2 alin. 2 din OUG nr. 19/2012, respectiv care este momentul de la care salariile personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea primului-ministru și cele aflate sub controlul Parlamentului, se stabilesc potrivit Anexei nr. VIII la Legea nr. 284/2010:

- de la data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 (18.05.2012) sau
- de la data expirării perioadei de valabilitate prevăzută în contractul colectiv de muncă aflat în derulare la momentul intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012 sau
- de la data expirării perioadei de valabilitate a contractului colectiv de muncă prelungit printr-un act adițional încheiat după data intrării în vigoare a OUG nr. 19/2012.

Suspendă judecata până la pronunțarea hotărârii prealabile.

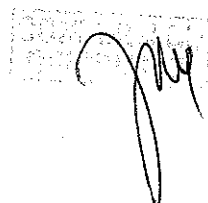
Pronunțată în ședință publică azi, 4.11.2015.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

Red.jud.M.S.S./05.11.2015

Dosar nr. 4027/118/2014

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECȚIA I CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 03 Noiembrie 2015

*Complet specializat pentru cauze privind
conflictele de muncă și asigurări sociale*

PREȘEDINTE – (...)

Judecător – (...)

Grefier – (...)

S-a luat în examinare apelul civil formulat de apelantele pârâte (...) cu sediul în (...) și (...), cu același sediu – împotriva sentinței civile nr. 2426 din 9.10.2014, pronunțată de Tribunalul Constanța-Secția I civilă, în dosarul civil nr. 4027/118/2014, în contradictoriu cu intimatul reclamant (...), domiciliat în localitatea (...), având ca obiect – drepturi bănești.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă consilier juridic (...) pentru apelantele pârâte (...) și (...), în baza delegației de reprezentare nr. (...) și intimatul reclamant (...), personal și asistat de avocat (...), în baza împuternicirii avocațiale nr. (...).

Procedura de citare este legal îndeplinită, cu respectarea dispozițiilor art. 155 și urm. Cod proc. civilă.

Apelul este declarat în termenul prevăzut de lege, motivat și scutit de plata taxei judiciare de timbru conform art. 270 din Codul Muncii.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință prin care s-au evidențiat părțile, obiectul litigiului, mențiunile privitoare la îndeplinirea procedurii de citare și stadiul procesual, după care;

Reprezentantul apelantelor pârâte depune la dosar (în original) punctul de vedere al instituției pe care o reprezintă referitor la necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 519 și următoarele Cod procedură civilă, în vederea sesizării modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art.2 alin.(2) din O.U.G.nr.19/16.05.2012, comunicând un exemplar și apărătorului intimatului reclamant.

Curtea acordă cuvântul părților asupra cererii de sesizare a Înaltei Curții de Casație și Justiție formulată de intimatul reclamant (...).

Având cuvântul, apărătorul intimatului reclamant, apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație atât sub aspectul

problemei de drept care este determinantă în soluționarea cauzei, aceasta fiind critica din apel, respectiv cea a aplicabilității sau neaplicabilității art.2 din O.U.G. nr. 19/2012, cât și sub aspectul noutății, respectiv a faptului că nu există un recurs în interesul legii pe această chestiune, existând o practică neunitară. În punctul de vedere al instituției apelante se arată că, problema de drept nu este nouă dar se referă la faptul că practica neunitară a instanțelor este veche, ori, în opinia sa, noutatea trebuie să vizeze sesizarea Înaltei Curții de Casație și Justiție, respectiv dacă a mai fost sau nu I.C.C.J. sesizată, și atunci chestiunea este nouă.

Consideră că problema în principal este de interpretare datorită faptului că cele trei curți de apel, respectiv Craiova, Galați și Constanța au interpretat în mod diferit condiția prevăzută de art. 2 alin.2 din O.U.G. nr.19/2012 și, anume: "a expirării contractului colectiv de muncă".

În opinia sa, consideră că este o problemă de interpretare a condiției prevăzute de art. 2 alin.2 din O.U.G. nr.19/2012, respectiv "a expirării contractului colectiv de muncă" și nu de probatoriu, pentru că aceasta este de esență, și doar în subsidiar sunt și chestiuni de probatoriu, cum ar fi actul adițional la CCM și modalitatea de interpretare a instanțelor. Datorită acestei modalități de interpretare diferită a celor trei curți de apel, respectiv Craiova, Galați și Constanța se apreciază că ne aflăm în această situație.

Astfel, Curtea de Apel Galați arată că, "chiar dacă CCM într-adevăr expiră la o dată ulterioară apariției O.U.G. nr. 19/2012, având în vedere că salariile bugetarilor nu se mai negociau din anul 2010 înseamnă că în ceea ce privește salariile, CCM a expirat anterior", deci face această distincție.

Curtea de Apel Constanța, în singura soluție pronunțată în astfel de pricinii, aplică O.U.G. nr. 84/2012 și nu O.U.G. nr. 19/2012, cu motivarea că „nu expiră CCM ulterior pentru că în anul 2012 era valabil până în decembrie – 31.12.2012 și în consecință se aplică acesta”. Așa cum spune Curtea de Apel Galați, CCM nu prevedea salariile pentru că nu se mai negociau pentru bugetari din 2010. Și atunci nu se aplică pentru nimeni OUG nr. 19/2012.

Pentru toate aceste considerente, observând că există o problemă de interpretare a unei norme de drept, existând în acest sens și o jurisprudență neunitară, urmează ca instanța de apel să aprecieze dacă se impune sau nu sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea soluționării problemei de drept.

Reprezentantul apelanților pârâți având cuvântul, consideră că în situația de față nu sunt întrunite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, nefiind îndeplinită condiția noutății. Așa cum s-a arătat și în scris există hotărâri judecătorești definitive pronunțate de către diverse curți de apel respectiv, Craiova, Galați și Constanța cu privire la subiectul din speța de față, motiv pentru care apreciază că nu sunt întrunite condițiile pentru sesizarea ICCJ.

Curtea rămâne în pronunțare.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera,

DISPUNE :

Amână pronunțarea asupra admisibilității sesizării ICCJ la data de 4.11.2015.
Pronunțată în ședință publică azi, 3.11.2015.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Me', is located in the bottom right corner of the page. It is written over a faint, rectangular stamp.